

νοι να μιλήσουνε, και θάναι ραγιαδες οι Ειρηνοδίκες αν, όταν παυθούν, αφήσουν τους βουλευτάδες να εξακολουθούν την άρπαγή

Απορούμε πως ο κ. Κατσελίδης ξέχασε την σπουδαιότητα αυτή οικονομία, το εθνικώτατο δηλ ψαλίδισμα της βουλευτικής επιχορήγησης όταν έγραψε πού πρέπει να γίνουν οικονομίες.

Έκείνοι που θα ψεφίσουνε μεθαύριο τις οικονομίες, πρέπει πρώτα πρώτα και να τις υποστούν. Και, μά την αλήθεια, είναι χίλιες φορές προτιμώτερο να καταβεί εκατό διακόσιες δραχμές ή επιχορήγηση του κάθε βουλευτή, ή και να λείψουν δέκα είκοσι βουλευτές από τη Βουλή, παρά να χάσει ένας φτωχός υπάλληλος δέκα δραχμές από το μιστό του ή να παυθεί ένας άλλος από τη θέση του.

Το ζήτημ' αυτό είναι τόσο σπουδαίο, πού καιρός να το μελετήσουνε καλά όσοι βρίσκονται έξω από την Βουλή, αφού όσοι βρίσκονται μέσα στη Βουλή τα παίρνουν αφήρηστα, φροντίζοντας μόνο για το παλιότομαρα τους.

ΔΕΝ ΕΙΤΑΝΕ

καμία ανάγκη να γίνει τόση φασκρία για το διαγωνισμό του Άρσενίου, κι άδικα ριχτήκανε μια δυό εφημερίδες του κ. Λομπάρδου.

Σε τίποτα δεν έφταιξε ο άνθρωπος. Την ώρα, λέει, πού γινότανε ο διαγωνισμός έρχετο ένα μπιλλιστάκι από το Υπουργείο της Παιδείας και έριξε ποιές πρέπει να παύχουνε.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

μας στέλνοντάς μας, μι' αδιάντροπη ρεκλάμα κάποιου γιατρού πού δημοσιεύεται ταχυτικά στις εφημερίδες, με; συσταίνει να γράψουμε κάτι γι' αυτή τή βρωμοδουλειά, έτσι γι' να ξυπνήσουνε Άστυνομία κ' Υπουργείο πού κοιμούνται βαθύτατα σ' αυτό το ζήτημα, όπως και σε τόσα άλλα.

«Καταδιώκουνε, λέει ο φίλος μας, τους εφημεριδογράφους για προσωπικά, αλλά εάν κάνουν έγ-

χρήματα κατά της ήθικης, ταιμουδιά ή Άστυνομία κ' οι Υπουργοί. Με τέτοιους ανθρώπους μπορούμε να πολιτίσουμε Βουλγαρία κι Ανατολή».

Ο συντάκτης του «Φόβου» να με; συγχωρήσει πού τ'ά βάλκαμε μαζί του τις προκλήσεις. Οι γιατροί μας τότε περάσανε στην αδιαντροπία κ' οι εφημερίδες μας, με τις γιατρικές αυτές ρεκλάμες, καταντήσανε χειρότερές του. Μονάχα πού δε δημοσιεύουν και την κριτική κάθε αρρώστειας πού γιατρεύουν οι κ.κ. Συμφιλιολόγοι. Μά θ'ά γίνει κι αυτό με τον καιρό. Μην άπελπιζόμαστε. Άρκει ή κάθε τέττα δημοσίεψη να καλοπλερώνεται.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΤΑ ΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Από το Παρίσι, 13/26 του Νοέμβρη 1904. Φίλε Νουμά.

Θέλω να σου γράψω σήμερα για τα πανωφόρια, κι νομίζω πως είναι πιά καιρός και με το παραπάνω, αφού ο χειμώνας βροχάει κι όλη του τη δόξα.

πως είναι πολύ κόμμοδα τα λεγάμενα πα' το s va-gues, με ό λικια πα' το s, δηλαδή οι σάκκοι οι καινωμένοι άρκετά φαρδείοι προς τα κάτω και με φαρδεια μανίκια για το'το και ή μόδα τους άτι να πέση γλήγορα, βλέπω πως ριζώνουν και βασταίται. Το ίδιο, ήμορφο και εθκολόπερο άκόμη πανωφόρι, είναι και το μα κ φ ο λ ά ν ι, πού διαφέρει από το παραπάνω μόνο γιατί δεν έχει μανίκια, και τα χέρια βγαίνουνε από δυό μεγάλες τρύπες, μα σκεπάζονται με αυτά με μια μετελερινίτσα κολημένη στο λαιμό του πανωφοριού.

Το λαιμό των άφίνουνε άνοιχτό, — κακό σύστημα αυτό, σ'ε ρούχο πού φοριέται για τή βαστήξη ζέστη, μα έτσι το θέλει ή μόδα — και τον προσφύλαει μια σάρτα χωριστά καινωμένη, από γουναριό ή από λινό.

Μά και οι γιακέτες, και τα μπολερό, και οι μπλουζες, και τα κολέ, και οι σάκκοι οι κορτοί, και οι ροκενίτες, και κάτι άλλα σηήματα σ'α γιαπωνέζικα και άλλα κομμάτια σ'αν τα όσα των πατάδω μας, και άλλα ακόμα παραξενότερα, όλα αυτά τα βλέπω έδω, και όλα μπορούνε να χρησιμοποιούνε για πανωφόριμα, άμα είναι καινωμένα από τσόχα, ή από φανέλλα, ή από γουναριό, ή από λινό, ή και από μεταξωτό με βάνα.

Όλα φοριούνται, κι όλα φυλάνε λίγο ή πολύ από το κρύο, και για το'το σου έβλα στην άρχή, πως πολλά είναι τα σηήματα, και μπορεί κανείς να διαλέξη κατά το μπόι του και κατά την υγεία του, ή και να φορέση άξυλόγια το περασό του.

Όσο για τα χρώματα, κι αυτά πολλά και διάφορα είναι. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να λογαριάσουμε τα τόσα γουναριά, αρχίζοντας από τα πιο πλούσια και τα πιο άκριβά τάχα, με τή σκουρη και γυάλιστη τριχα, ίσα με τα άθώα και άκακα κοινέλλάκια και ποτίκια, με τήν ξεθοριασμένη τους όψη.

Πάντα πρόθυμη ANNA K. ZENOS

ΣΚΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Μνημόσυνο στον άδερφό μου Πλάτωνα.

— Παραμύθι είναι, αγαπημένη μου Πιπίκα, μην κλείς τα μάτια σου, δεν είναι φόβος... Διές τήν τριανταφυλλιά με τ'άνοιγμένα τριαντάφυλλα, κόκκινα κόκκινα σ'αν το χρώμα της δύσης... διές το σαλκίμι πώς είν' άδερφομένο μα; της, τί λές ύπάρχει χωρισμός; Άφτά τα άλλοιώτικα είδη πώς ενώνονται σ'ένα τέτοιο αιώσιο άγκαλίμα! Μην κλείς τα μάτια σου, παραμύθι είναι, ρίξ'τα πέρα, διές πώς ξανοίγεται ή πρασινάδα με τις κόκκινες παπαρούνες, σ'αν τα χείλια σου, με τα καραμπάσια, με τα λουλουδιατμένα δέντρα. Δε σε περικυκλώνει ή μεθυστική μυρωδιά τους, δε σου θυμίζει το γλυκό θάνατο πού σκόρπισε ο 'Ηλιογάβαλος;

σύντομο να νοιώθουμε το θάνατο του 'Ηλιογάβαλου... Νοιώθω τήν ενέργεια των λουλουδιών... έσ'ό δε νοιώθεις τή μυρωδιά τους νάναβάζουνε τήν ψυχή στο στόμα; Αιστάνεσαι τάχα να τή σκουπά; — Πλήξη αιτάνουμαι... — Μην κλείς τα μάτια σου, αγαπημένη μου Πιπίκα, παραμύθι είναι, δεν είναι φόβος... Πάσε, πάσε στη θερμή μου άγκαλιά κι άκουσε το παραμύθι της νεράιδας... Ω! κάλλιο, χίλιες φορές κάλλιο ο θάνατος του 'Ηλιογάβαλου

λουλούδι σε λουλούδι, από μαγεφτικό χρώμα σε μαγεφτική λαλιά πουλιού, κ' ύπερα προσηλωνούντανε στο άπειρο, κλανεμένο, μη μπορώντας να ξεγλήσση. Ζητούσε, μα τί ζητούσε; Οι πόθοι του δεν είχανε φωνή να του το πουνε... 'Η μαγεία πού τον έπιανε, τον έκανε να λαχιάζεται σ'αν το καμαρωμένο τάχα.

Η ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ*

(Από το παθολογικό μέρος της ιατρικής μελέτης «Η ΜΑΤΙΑ»)

Με την ίδια ευκολία, που απ' το λήθαργο φέρνουμε τον υπνωτισμένο στην κατακλιψία, κατορθώνουμε και αντίθετο, κλείνοντας του τα μάτια. Ξαπάρχεται τότε ο λήθαργος, μ' όλα τα χαρακτηριστικά του, κι αν τύχη μάλιστα και σφάλησουμε τόνα μάτι, λ. χ. το δεξί, κάτι πολύ παρξένο φανερώνεται: λήθαργος στην ίδια μεριά, τή δεξιά, και κατωκλιψία στην άλλη.

Αν εϋτός κι απ' αρχής δε φανεί στον υπνωτισμένο υπνοβάθια, όπως πολλές φορές γίνεται, μπορούμε από το λήθαργο ή την κατακλιψία να τον κάνουμε υπνοβάθια, τρίβοντας ελαφρά την κορφή του κεφαλιού του ή το πρόσωπο. Ο υπνοβάθης αυτός, με τα μισόκλειστα και καρφωμένα μάτια του, με τις μεγάλες κόρες τους και την δλότελα αδιάφορη ματιά, πλιότερο κοιμισμένος πέρα κοιμισμένος φαίνεται. Σάν τον ρωτήσουμε κάτι, μᾶς ἀποκρίνεται, κι αν τον διατάξουμε, μᾶς ἀκούει, φανερώνοντας πως ο νοός του, ή συνείδηση, δλότελα δεν κοιμηθήκανε. Μᾶ και τὸ φῶς του κι ή ἀκουή φυλάνε τή δύναμή τους και μάλιστα πολλές φορές παραρύσια δυνάμωνονται, κ' έτσι ο χαμηλότερος χτύπος, ή σιγανότερη μελιά, ἀκούγονται κι από μακρυνή ἀπόσταση, ή διαβάζονται τὰ γράμματα και με κλεισμένα μάτια !..

Υστερ' απ' αυτά εϋκολα, βέβαια, νοιώθεται ή διαφορὰ υστερικοῦ υπνοβάθια και υπνωτισμένου. Ο πρώτος; μόνος του παρμιλήμ, λύτερος από κάθε δ-ποβολή ζήνη, και δε βλέπει, δεν ἀκούει, δε νοιώθει, όπως εἴπαμε. παρὰ κείνο που σκετίζεσαι με τὸ παρμιλήμ του. Ο δεύτερος; βλέπει, ἀκούει, νοιώθει, κι επειδή δεν έχει κοιμισμένο παρὰ τὸ μεγάλο του ἐγῶ, τή θέληση, μ' εϋκολία του χωνομε στο μυαλό του μιὰ δική μας ἰδέα και χωρίς καμμιὰ ἐναντιότη δ.τι του ποῦμε τὸ παρδεύεται. Βλέπει, μ' ἄλλα λόγια, κι ἀκούει δ,τι μεις στή φαντασία του βλάμα

* Η ἀρχή του στο 108 φύλλο του «Νουμά».

και σκέζεται και κάνει όπως μεις τότε διατάζουμε. Ταιριαστὰ με τήν παθολογική αὐτή ψυχική κατάσταση, π' ἀπό στιγμή σε στιγμή ἀλλάζει ὄψη, σὰ χαμαιλέοντας, κ' ή ματιά του υπνωτισμένου υπνοβάθης, ή αδιάφορη και μισοκοιμισμένη, παίρνει ζωή με τις ὑποβολές μας και κάθε καινούρια ψυχική ἐντύπωση, κάθε σκέψη και φαντασία, ξεκάθαρα τ' αὐτή παρξσταίνεται. Δείχνουμε, λ. χ. στήν υπνωτισμένη τὸ πάτωμα, λέγοντας: πὸς βρίζεται ο' δ-μορφο περιδῶλι, κι ἀμέσως ή χαρὰ λαμποκοπᾶ στα μάτια της και ξεφωνᾶ, σάν τρελλή — λουλούδια, τί ὄμορφα λουλούδια! — Ἄρκει σε λίγο να τῆς ποῦμε πὸς εἶνε κάμπιες γεμάτα τὰ λούλο δα, για να δείξη στή ματιά της τή σιχασί, τὸ φόβο μήν τῆς κολλήσουνε! Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι: ξετάζοντας τήν κόρη του υπνοβάθης πάνω σ' αὐτὰ τὰ παραλογισματα, τή βρίσκουμε πότε μεγάλη, πότε μικρή, σχετικά με τήν ἀπόσταση τῆς φαντασίας του. Ἄμα σκύβει για να ἰδῆ ἀπὸ κοντὰ τὰ φανταστικά, τὰ ψεύτικα αὐτὰ λουλούδια, που μεις του χῶσαμε στο μυαλό του, ἀμέσως μικραίνει ή κόρη του, όπως και στή φυσική προσκρομῆ γίνεται. Ἐνάντια, ή κόρη μεγαλώνει, ἄμα κοιτάζει κάτι φανταστικό ἀπόμακρο.

Πολύ πιὸ σημαντικίς, πιὸ ἄξιος προσοχῆς ἀπ' τὸ γιαντὸ για τή γαιτροδικαστική τους σημασία, εἶν' οἱ παραλλαγῆς τῆς ματιῆς, κι ὅλης τῆς φυσιογνωμίας, ὅχι ἀπὸ ζένης ὑποβολές, όπως παρὰ πάνω εἴπαμε, ἀλλ' ἀπ' αὐτή τήν παρδοξή ψυχική κατάσταση του υπνωτισμένου. Ἀπ' τὰ δύο του ἐγῶ τὸ ἓνα μοναχὰ κοιμάται, τὸ ἄλλο δὲν κίττανεται, τὸ κίβου ἐγῶ, με τή θέληση. Τὸ ἄλλο αἰστανεται, σκέζεται, νοιώθει, και μάλιστα πολλές φορές τὸ τέλει ἀπὸ πρώτα, σὰ να ξεκαθαρίστηκε με τὸν υπνωτισμὸ ή ψυχῆ. Μᾶ και τὸ θυμητικό, ή φαντασί, εἶναι πλιότερο δυνάμωνμένα, ξαναμμένα παρρύσια, και πολύ εϋκολα παλις εἰκόνας, λησιμονημένες στῆς ψυχῆς τὰ κατὰβαθα, σβυσμένες ἀπ' τήν πολυκκιρία, ξανασηματίζονται και μᾶς παρρυσίζονται

ζωηρές σάν πρώτα. Ἔτσι ο Διναί ἀναφέρνει ἓνα κορίτσι φτωχὸ και ἀγράμματο, που πάνω σ' ὑπνωτιστική κατάσταση λαλοῦσε ζένης και νεκρῆς γλώσσας. Λατινικά, Ἑβραϊκά, δὲν εἶχε ή δύστυχη μετὰ της κανένα δαιμόνιο, που πύσωση τήν ἔκανε, ἀλλὰ κάποτε, σάν ἔτανε μικρή, ἀκούγε συχνὰ ἓναν παπὰ διαβαμένο, πουχε τή συνήθεια να φωνάζη μελετώντας τὰ λατινικά κ' Ἑβραϊκά βιβλία του, χωρίς να βάνη στο νοῦ του βέβαια, πὸς ἔκανε τὸ κεφάλι του κοριτσιού κληνὸ ρονογράφο! Ἔτσι στήν ὑπνοβατική κατάσταση ο υπνωτισμένος δεν εἶναι παιχιδι μοναχὰ του υπνωτισμοῦ του, που σάν καρραγιόζη τὸ κινᾶ, μᾶ και τῆς ἰδίας του ψυχικῆς ἀκαταστασίας.

Ἀληθινὰ χωρίς τὸ τιμὸν τῆς θέησης, τὸ χαλιπῆ: αὐτὸ κάθε σκέψης, κρίσης και φαντασίας, ή ξεκαμμένη ψυχῆ του υπνοβάθης του θυμίζει πρῶματα ξεχασμένα, που δεν ἔπραπε να θυμηθῆ, του ξαναπαρξσταίνει σιγνές, που μεγάλη τέφθησαν ἄλλοτε: ἐντύπωση, και του γενᾶ φανταστικῆς ἄλλες, π' ἀληθινὰ ποτὶ δε συμβῆκανε. Ὅπως στο ὑστερικό παρμιλήμ, ζωγραφίζονται τότε στή ματιά, στους μορφασμοῦς του προσώπου, στα κουνήματα, στα πνέμα τάρρῶτου παρξσταίνονται με τή βοήθεια του θυμητικού ή τῆς φαντασίας. Πιλέπουσε ἄγριες ματιές θυμοῦ, τρομάρας, κίντυνου, και μαθαίνομε καμμιὰ φορὰ πὸ τὰ λόγια του τραγικῆς ἱστορίας μυστικά που ποτὶ δε θὰ τὰ ξεστόμιζε.

(ἀκολουθεῖ)

G. ABAZOS

ΑΡΑΧΝΗ

Τὴν εἶδα τὴν ἀκούραστη, τὴ σέβεται τὴν ἰρίχνη, ἀπάνου κάτω να γυρνᾶ και ὄρες να παιδέβεται με μιὰ κλωστή μεταξωτή, πουν' ἄλαφρὰ σάν ἄχνη, που βλέπεις κ' εἶναι ἄρανη, που πιάνεις και γυρέβεται...

Και μιὰ γλυστερὶ στή κλωστή, και μιὰ τριγυροῦ βίχνη, κι ἀφοῦ στήσε, τὰ μάγγαλα, σ' ἄχνη π' ἀνερόδεεται γοργὰ γοργὰ κοντὰ πανί σὰ βελουδένια πᾶχνη, που βλέποντας τὴ μαστορία τὸ μάστορη ζουλεύετε...

Κ' εἶδα τ' ἄγρο: που φυσᾶ, τὴν πᾶχνη να σκορπίζει, και κείνη να ξαναγυρνᾶ τ' ἄχνηστο πανί της, και θαύμασα τὴν τέχνη της και τὴν ὑπομονή της!

Κ' εἶπα! ή ἰρίχνη ἔραγες, τὸ νοῦ δε ζωγραφίζει; και τὸ δχνόπλεχο πανί, τὰ δνεира που χτίζει, και τὸ ἄνερι, τὴ ζωῆ πουχε: καημοῦ; πνοή της...

ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

τὰ μάτια σου, δεν εἶναι φόδος...

Τὸ μάτι του τὸ καστανὸ και βαθὴ καρφώθηκε σε μιὰ που ἔκανε ἓνα χαριτωμένο κύκλο, ἀντίκρουσε τὸν οὐρανὸ ἐκείνη και στήθηκε τὸ γαλανὸ της μάτι ἀπάνου του. Κοκκίνισαν ἐφῆς τὰ μάγουλά της, όπως κοκκίνισαν κ' ἐκείνου, και κάποια παρβενικὴ ντροπή τήν ἔκανε να κρύψη τὰ κάλλη της ὅπως μπορούσε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη κάτι γενούτανε στή φύση. Τὰ πουλιά κελαδοῦσανε πιὸ χροῦμενα και πετούσανε βιαστ κα βιαστικά ἀπὸ κλωνᾶρι σε κλωνᾶρι, ή μυρωδιὰ τῶ λουλουδιῶνε χυνοῦντανε πιὸ γλυκειὰ και τὰ χαμόκλαδα τιτιρίζανε.

Ἔβλινανε κείνη τὴ στιγμή τὴ μυστικὴ τους ἔνωστη.

— Ὡ! με μαγέθουν τώρα τὰ λουλούδια, τὸ ψιθύρισμα που κάνουν τὰ φύλλα κάτι μὸς λέει μυστικά... δῶσε, δῶσε τὰ χεῖλή σου.

— Γύρε στήν ἀγκαλιὰ μου, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, κ' ή χαρὰ σῶνει καθὼς σῶνει κ' ή λύπη... Τὸ εἴγγος που μᾶς ζεσταίνει δὲ λυῶση και ὄρθη, τὸ σκοτάδι να μᾶς κρυώση. Πῆσε στήν ἀγκαλιὰ μου που τὴ νοιώθω να πονῆ, κι ἄνοιξε τὰ μάτια σου, παρμιλήμ εἶναι, δεν εἶναι φόδος.

Κ' ἔφυγε ή νεράιδα, ἄφησε τις συντρόφισσες και χάλασε ο χορός. Κλάψαν οἱ νεράιδες τὴ συντρόφισσα, κλάψαν και τὴ χαρὰ τους τὴν τρελλή που χάθηκε μαζί της. Κ' ἔνωσαν ὅλες μαζί τις φωνές τους σε μιὰ κατὰρα μωριστομη και τὴν ἀντιλάλησαν οἱ λάκκοι και τὰ λαγκάδια, και τὴν ἀντιλάλησαν τὰ βουνὰ και οἱ γκρεμοί, και κατακύλησε και κατακύλησε, πέρασε χώρες και χωριά κι ἀδυνάτησε κι ἀδυνάτησε και χάθηκε στο ἄπειρο σάμπως χάνεται του καρχιδοῦ ή βροντῆ.

— Για δες τὸ πουλί ἐκεῖνο πὸς πετᾶ... ή φωνή του σὰ μελαγχολικὰ φαίνεται... τ' εἶν' ἀπὸ που σφίγγει τὴν καρδιά μου;

— Γύρε στήν ἀγκαλιὰ μου τὴ θερμῆ, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, διές τὸ ἀγκάλιασμα τῶ λουλουδιῶν... Τί προσμένεις ἄλλο; Δὲ σοῦ φαίνεται πὸς τὸ ποτῆρι τῆς ἐτυχίας εἶναι γιομῆτο τώρα; Πίικρες προσμένεις;.. Ὡ! πὸς μ' ἀρέσει ο θάνατος που φέρουν τὰ λουλούδια... ἄκουσε, ἄκουσε τὸ ὑστερο ψιθύρισμα τῆς χαρᾶς.

Ζήσανε μῆσα τὰ δάση και ταγοδοῦσανε μαζί με τὰ πουλιά, ζήσανε στα βουνὰ και χάλιδων τὰ λεοντάρια και τις τίγρες και τὰ λεοντάρια και οἱ τίγρες δεν τους πει-

ράζανε, γιατί προσέφκουνταν κι ἀφοῦ μπροστὰ στή θέια ρους ἀρμονία, ζήσανε στα λειβάδια κ' ή ἀβγῆ ἀκούσε τὴ φωνή τους ν' ἀνακατάνεται με τὴ φωνή τῶν πουλιῶν, ἔνοιωθε τὴ μυρωδιὰ τους να γίνεται ἓνα με τὴ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν. Και καταστάλαξαν πάλι στο δῶτος. Ἐκεῖ μάζεψαν κλαδιά και φύλλα κ' ἔπλεξαν τὴ φωλιὰ τους, κ' ἔτανε ή φωλιὰ τους τόσο μαγεφτικῆ. Τὸ πρῶτ χροῦσωνε ο ἥλιος τὴν κλεισμένη ἐφτυχία σὰ να τῆς ἔδραζε στέμμα, και τὸ βράδυ τὴν κοκκίνιζε σὰ να τῆς ἔδραζε πορφύρα.

Κ' οἱ δύο ἀγκαλιετμένοι και τραγοιδῶντας πήγαιναν κάθε πρῶτ για τροφή. Και μαζέθωνε φρούτα και χόρτα και κρῦο νερὸ ἀπ' τὴν πηγή που ὄραζε τὰ χεῖλια τους τὰ ροδοδάκκινα. Και τὰ τραγοῦδια τους σμίγανε και δε μπορούσανε να ποῦν τὴν ἀγάπη τους, γιατί ή ἀγάπη τους εἶτανε ἄπειρη.

Μιὰ μέρα ὅμως, ὃ τί κακιὰ μέρα εἶταν ἐκείνη, να μὴν τὴν ἔχει χρόνος, σύννεφο πέρασε ἀπὸ τὸ ἐσημωμένο τους καλύβι και μετὰ μαβρίλα στήθηκε στήν ψυχῆ τους τὴ λεφκῆ. Ἐαφνικῆ ἀνημπορὰ ἔνοιωσε ἐκεῖνος κ' αἰστανῆθηκε να χλωμαίζου τὰ ροδοδάκκινα μάγουλά του και δεν μπόρεσε να πᾶ για τὴν καθημερινὴ τροφή και εἶπε ἐκείνης:

— Πῆνε σὺ σήμερα.

Κ' ἐκείνη ἀνήσυχη πήγε. Πῆρε τὴ σπᾶτα τὴν ὄλο-

(Κόρυμν)

Ένας άγνωστός νυκτόθηκε δίω με το ζώ του μια χειμωνιάτικη νύχτα, που πήγε να φορήσει από το κρό το πολύ και το χιόνι. Έτσι κατακοιμημένος και πεινασμένος έφτασε στο σπίτι ενός κουμπάρου που έχτυπησε, του άνοιξαν, του έδωκαν να φάει, να ζεσταθεί και τον συνέφεραν, έβαλαν και στο μούλακι του άχερο. Το πρωί, που σηκώθη ο νοικοκύρης, βλέπει πως ήταν φευγάτος, ο κουμπάρος με το μούλακι του κυττάζει και στ' άχοι και βλέπει που του χαν κλειμένο όλο τ' άχερό του. Δεν ύποπτευθηκε καθόλου τον κουμπάρο του, παρά άναγκάστηκε να καθαλίσει το ζώ του, και ξεκίνησε μ' όλη τή βαρυχειμωνιά να παρ στή χώρα για να φέρη άχερο για το ζώ και ψωμί για τα παιδιά του. Άλλα στο δρόμο έπεσαν άπάνω του λύκοι, και του φαγαν τ' άχο, κι αυτός μόλις κατορθώσε να γλυτώση με τήν ψυχή στα δόντια.

Έφτασε στη χώρα, πήρε ψωμί, άλλ' άργησε να γυρίση στο σπίτι του, και ήρε ένα από τα παιδιά του, το μικρότερο, πεθαιμένο από τήν πείνα. Στην άπελπισία του είπε «Δεν είναι θεός να μου δείξη τον κλέφτη, να πάρω το δικιο μου;» Τότες έδωξε ο ήλιος κ' έλειωσε το χιόνι, και φάνη στο δρόμο σκορπισμένο τ' άχερο, που έχυνότανε από τα σακιά που είχε πάρη ο κλέφτης. Άρπάζει εκείνος ένα μπαλτά, παίρνει τον τορό με τ' άχερο, και τον έβγαλε στού κουμπάρου του το σπίτι γιατί αυτός είχε κλειμένο τ' άχερο. Του δίνει μίχ με τον μπαλτά και τον σκοτώνει.

Άπό τότες έμεινε στον ούρανό ο δρόμος με τ' άχερα και τον λέν γι' αυτό του κουμπάρου τ' άχερα.

ΣΤΟ ΒΑΛΒΗ

Κοιμάται... Γύρω του ο λαός μωρητός και δάφνης θρέπει και τότε στεφανώνει. Ξυπνά... και πενταδάχτυλο μπροστά του χέρι βλέπει, που τότε θαδικλώνει.

ΣΙΜΩΝΙΑΣ

σπαρτα και άκουσε τα πουλιά να κελαιδούν κ' ένοιωσε τή μωρωδιά του λουλουδιάνε να τής άνοίγουν τήν καρδιά. Κ' άρχισε να συνάζη χόρτα τρυφερά από τή γη και φρούτα ώριμα από τα καρποφορτωμένα δέντρα, κ' εκεί που σύναζε τής ήταε λησμονησιά κ' ή γλυκειά της ή φωνή κυματιστή είπε το καθημερινό τραγούδι της χαράς.

— "Ω! πόσο γλυκός είν' ο θάνατος άπάνω στη χαρά... σκορπίστε λουλούδια τή θανατικιά σας τή μωρωδιά... έρχεται ή λύπη.

— Πώς βραβαίνει ή ψυχή μου... δε βλέπω τον ήλιο να γέρνη στη δύση... Τί λες πεθαίνει κι ο ήλιος;

— Ρίξου, ρίξου στη θερμή μου τήν άγκαλιά, άγαπημένη μου Πιπίκα, παραμύθι είναι, δεν είναι φόβος... Όλα στον κόσμο σβύνουνε, σβύνει κ' ή λύπη.

Μ' έζαζον αν τελειωτε το χαρούμενο τραγούδι, στάθηκε, τα διάφανα χέρια της δε σύναζαν πιά χόρτα τρυφερά... λύπη βαρεία έπεσε στο στήθο της και δε μπόρει να γοιώση πουθε έρχούντανε ή λύπη... ή λύπη. Κάποιο κακό της μνησιε και τα γαλανά της τα μάτια, που δεν έκλαψαν ποτέ, βράχθηκαν από πικροδάκρυα. Έμεινε σύννεφο και πέρασε, με το τραγούδι της χαράς δεν της ήρτε πιά στο στόμα. Χωρίς να το θέλη, άλλο τραγούδι κυλούσε από τα χείλια της, τραγούδι που τήν έκανε να πονή... ω

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΛΟΥ

ΤΗΣ ΟΒΡΙΑΣ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Σαν τής ώριās το κάστρο δεν είδα, δεν έλόγιασα. Δώδεκα χρόνια έχω φούντο πολεμώ, δε μπορώ να πάρω το έρημόκαστρο. Έβγ'ηκε 'να τουρκάκι ρωμοιογούρισμα' στο βασιλιά πηγαίνει και περικαλεί: — «Άφέντη βασιλιά, τείν' το τίμα σου ανή πάρω άφτό το κάστρο, το σημόκαστρο;» — «Χίλια φλουριά σου δίνω κι άλογο καλό και δυο σκατιά άσημένια για τον πόλεμο.» — «Ουδέ τάσπρά σου θέλω κι ουδέ τάλογο, μα θέλω άφτήν τήν κόρη που είδα στα γυαλιά.» — «Πέρε άφτό το κάστρο, χάρισμα κι άφτήν.» Έξωθήκε, έαρματώθηκε, ράσα έβαλε, στο κάστρο τριγυρίζει και περικαλεί: — «Άνοιξε, πόρτα μου, άνοιξε πόρτα της όβριας, κπότα της μαδραμάτας της βασιλισσας.» «Κιτίνα δε σάνοίγω, Τουρκε άγαρηνέ.» — «Έγώ δεν είμαι Τουρκος κι ουτε άγαρηνάς, μόν είμαι ένας γέρος, γέρος χριστιανός, μα το στραβό που κάνω, με τήν Παναγιά.» — «Να ρίξομε τσιγκέλια να σε πάρουμε.» — «Είναι τα ρούχα σάπια και ξεσκίζονται.» — «Να ρίξομε γαλλίκι να σε πάρουμε.» — «Είμαι από τήν πείνα, κι άντραλλίζομαι.» — «Σύρε, σκλαβ'ή μου, άνοιξε να έρθη ο άτκτηής.» 'Η πόρτα δεν καλάνοιζε, χίλιοι έμπαιναν' όσο να καλάνοιζε, το κάστρο γιόμοσεν. Νόλοι στα άπτρα χόθηκαν κι ούλοι στα φλουριά. ο σκύλος ο προδότης στη βασιλισσα (ή: Χίλιοι πηγαίνουν στα φλουριά και ένας για τήν [κόρη]). Βασιλισσα στα μπερντέμια κάτω έπεσε.

ΤΟΥ ΡΗΓΑ Ο ΠΥΡΙΟΣ

ΚΑΙ Ο ΛΑΚΚΟΣ ΤΗΣ ΡΗΓΙΣΣΑΣ (Γιάννιτσα Καλαμών)

Όλίγο παρακάτω από το μοναστήρι της Δμιοβας φαίνονται τα χαλάσματα ενός πύργου, που λέγεται του Ρήγα ο πύργος. Έκει είχε τήν έδρα του ο Ρήγας. Αυτός είχε έναν αδελφό, Ρήγα κ' εκείνον, στη Μοθώνη, και μίχ φορά έπήγε να τον χαιρετήση. Δεν έτυχεν όμως να τον εβρη εκεί, άλλα μόνο τή γυναίκα του; και ο πειρασμός τον έβαλε

να πονή! Και δε μάζεψε άλλα. Στάθηκε κ' έρριξε πλανεμένο βλέμμα στον όρίζοντα... ήρεμία, βαθιά ήρεμία κρατούσε. Το τραγούδι της αντιλαλήθηκε και χάθηκε πέρα στο πρασινισμένο τ' άπειρο. Και σκέφτηκε τότες πως μέσα σ' άφτή τήν ήρεμία της φύσης κάτι θα υπάρχη που δε μοιάζει με τήν επιφάνεια. "Ω! τ' είν' άφτό το κάτι. Και ή λύπη της φούσκωσε πάλι τήν καρδιά. Πουθε έρχόντανε ή λύπη, δε μπορούσε να το νοιώση, έσως από κει, από το πρασινισμένο τ' άπειρο. Κ' έκλαψε και τα δάκρυα της σταλάζανε σα διαμάντια στού ήλιου τις άχτίδες.

— 'Τ' είν' εκείνο που πονή... Σκέπασε τον ήλιο και δε βλέπω τήν κλίση του στη δύση...

— Μάθρο σύννεφο είναι που σκεπάζει τήν καρδιά... Γύρε στην άγκαλιά μου, άγαπημένη μου Πιπίκα, φόβος δεν είναι, παραμύθι είναι... Διες πως πνίγεται ή χαρά.

Και πήρε τή στράτα άσυναίσθητα ή γαλανόφθαλμη για το καλύθι. Τα χόρτα τα τρυφερά και τα φρούτα τα ώριμα που σύναζε τ' άπειρο πάλι να τα φάνε τήν άλλη μέρα τα πουλιά πώχουνε ζωή. 'Η στάμνα άδειανή έμεινε στές τηγές το κεραλάρι για ν' άκούη το γλυκό γαργάρισμα του τρεχάμενου νερού. Δεν είχε πιά δυνάμεις να τα κρατήση, τα θρεμμένα χέρια της τρέμανε. Τα πουλιά

να τήν άγαπήση και έπικσε και σχόσε μαζί της. Όταν ήτανε να γυρίση πίσω στον πύργο του, ή γυναίκα αίσθάνθηκε φίνεται το μεγάλο κακό που έκαμ... έσως και τήν έβίασε, ή φοβήθηκε μήπως φανερωθή τίποτε και το μάθη ο άντρας της και αποφάσισε να τον ξεκάμη. Του έδωκε λοιπόν φαγητά φαρμακεμένα. Έφαγαν ο Ρήγας απ' αυτά σαν έπλησίαζε στον πύργο του, ένόησε άμα τα φαγε το θάνατό του και έδιάστη, για να φτάση στον πύργο του. Άλλα προτού να φτάση, ως τρία λεπτά της ώρας μακριά, ξεψύχισε, στην κορυφή ενός μικρού λόφου άποκάτω από μίχ έλιά πολύ παλαιά, που υπάρχει εκεί ακόμα, και τήν λέν τήν έλιά του Ρήγα.

Έκει κοντά, άλίγο παραπέρα από τα ξωκλήσια τ' άη Γιωργίου, λέν πως είν' χωσμένος και ο χυμός λάκκος της Ρήγισσας.

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Και στο κώδικη της 'Ομονοίας

Η ΙΔΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΗΗ

Έκδοση καινούρια (Α—Ω) του 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στο Παρίσι (τυπογραφείο Charouet) σ' έκλεκτό χαρτί.

Η τιμή της: Για τήν 'Αθήνα Δρ. 3.— Για τις έπαρχίες " 3,50 Για το έξωτερικό φρ.χρ. 3.—

Στις έπαρχίες και στο έξωτερικό στέλνεται συστημένη δίχως παραπαισιωτό έξοδο.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Είναι λάθος πως μπορεί κανείς να καταλάβει τα φαρμακερά μανιτάρια από το έφοίο χόρισμα του σκούφου τους ή από μάδρισμα άσημένιου κουταλιού ή άλλα τέτια σημάδια. Κάθε φαρμακερό ή μη φαρμακερό μανιτάρι έχει δικά του σημάδια, και τα μαθαίνεις μοναχά μ' έπιστημονικό τρόπο ή με πείρα, άπαράλλαχτα όπως τα σημάδια κάθε άλλου φυτού.

Ω: τόσο πολύ λίγα μανιτάρια είναι φαρμακερά. Μα, αν άφου φας μανιτάρια πιεις κρασί ή σπύργο πολύ ή τσίβι, τότες μέσα στο στομάχι τα μανιτάρια γίνονται άχώνεφτη μάζα, που, κάποτες καταντά βαριά άρρώστια. 'Ο κόσμος τότες λέει πως τα μανιτάρια είτανε φαρμακερά ή άλήθεια όμως είναι πως τότες κάθε μανιτάρι πειράζει.

Κι άκουσε μόνο τάλαφροσπράττημα της γαλανής νεράιδας πάνω στη στράτα. Κ' έφτασε σε λίγο στο κλαδοφτασιαστο καλύθι κ' ήβρε τον καλό της ξεπλωμένο στη φυλλένιο κρεβάτι τους, βαρεία άρρωστημένο.

— Βλέπω ένα φέγγος στον ούρανό... κι άγγέλους με νοκόνισια σπαθιά... κάποιος μου γνέρει να πάω κοντά του... Φοβούμαι.

— Κ' έγώ τη βλέπω, άγαπημένη μου Πιπίκα, κλεισ' τα μάτια σου και γύρε στο πλερό μου... παραμύθι είναι, δεν είναι φόβος... 'Ο χάρος της χαράς είν' ή λύπη. κι ο χάρος της λύπης ο θάνατος.

Μάζεψε βότανα ή νεράιδα με το φως του φεγγασιού,

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Μια Λιθερπουλέζικη φημερίδα γράφει σε κύριο άρθρο:

Το Λιθερπουλ έχει περισσότερους ανεπτυγμένους παρ' ότι πολλοί από μās τὸ φαντάζονται, και μάλιστα ἀνάμεσα σ' ἀνθρώπους που δὲν καυχιοῦνται για Πανεπιστημιακὴ μόρφωση και πού δὲν ἀραδιάζωv ἀκαδημαϊκοὺς τίτλους ὑστερα ἀπὸ τὸν ὄνομά τους. Κ' ἔτσι πλουτίζουν τὴ μάθηση ἀνθρώποι δουλευτάδες, ἀνθρώποι που ὅλη τὴ μέρα τους τὴν ἔχουν ἀφιερωμένη σ' ἐμπορικὴ ἐνέργεια, τέτοια, που και μονάχη της φαίνεται ἀξία νὰ βουφήξει κάθε πνευματικὴ ἐνέργεια.—Ξέρουμε ἕναv πού, ἀπὸ τὴν ὥρα που ἀφήσει τὸ γραφεῖο του, ἀφιερώνει ὅλες του τίς βραδιὲς στὴ σπουδὴ τῆς Ἰσπανικῆς Φιλολογίας, που ξέρε: κατὰ βάθος. Ἄλλοι, τίς νυχτεῖς και τὸ πρωῖνό του, καταγιένεται με τὸ μικροσκοπιο και ζετᾶζει με λεπτομέρεια τὴ γονιμοποίηση τῶν σακιδῶν, και μιά τέτοια ζήτηξη χειρῶν της προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας ἀμέτρητη. Πολλὰ ἄλλα τέτοια παραδείγματα ἴσως μπορούσαμε νὰ φέρουμε.

Αὐτοὺς ἔλους τοὺς πομονετικούς και μετρίφρονες δουλευτάδες μās ἤμισε ἡ μετάφραση τῆς Ἰλιάδας (1) που ἔκανε στὴ νέα Ἑλληνικὴ ὁ κ. Ἀλέξανδρος Πάλλης, ὁ διευθυντής, στὴν πόλη μας, τοῦ καταστήματος τῶν Ἀδ. Πάλλη. Δὲ σκοπεύομε νὰ μιλήσωμε ἐδῶ για τὴν ἀξία τῆς μετάφρασης αὐτῆς. Τέτοια κριτικὴ χρειάζεται πρῶτα πρῶτα μιά προκαταρκτικὴ συζήτηση για νὰ δοῦμε ποιά εἶναι τὰ συστατικὰ καλῆς γλώσσας στὰ σημερινὰ Ἑλληνικά. Ὁ κ. Πάλλης δέβχια κλίνει με τὴ γνώμη πὼς ἡ ἡμιλόγημη γλώσσα πρέπει νὰ εἶναι τὸ ὄργανο κάθε σύγχρονης φιλολογίας που ἐλπίζει νὰ ζήτῃ. Τέτοια ἰδέα δὲν εἶναι τοῦ γούστου πολλῶν συμπατριωτῶν του· και ἡ μέθοδος, που εἶχε ἐφαρμόσει πιστὰ στὴ θεωρία του, σὰ μετάφρασε τὸ Βαγγέλιο στὰ σημερινὰ Ἑλληνικά (2), εἶτανε, τὸ ὀμοῦμα-στε, ἡ αἰτία ταρχῶν κ' αἰματοχυσιῶν στὴν Ἀθήνα.

Δὲν μπορεί ὅμως κανεὶς ν' ἀρνηθῆ τὴ φιλολογικὴ ἐνεργητικότητα που ἔχει μέσα του ὁ κ. Πάλλης· και μπορεί κανεὶς εὐκολα νὰ τὴν καταλάβῃ, ἂν συλλογιστῇ πὼς τὰ 24 ψηφια τῆς Ἰλιά-

δας ἔχουνε, τὸνα με τῆλλο, ἀπάνω κάτω 700 ἀράδες, τὸ καθένα. Για τοὺς Ἑγγλέζους ἀναγνώστες ὑπάρχει ἕνα του ἔργο που εὐκολα μπορεί νὰ τοὺς δείξῃ τὴν ἀξία τῆς δουλειᾶς που κάνει. Σ' ἕνα βιβλιαράκι με τίτλο: «Μερικὰ σημεῖωματα στὰ κατὰ τὸ Μάρκο και κατὰ τὸ Ματθαῖο Βαγγέλια» (3) ὁ κ. Πάλλης μεταχειρίστηκε τὴ μάθησή του στὰ σημερινὰ Ἑλληνικά για νὰ λύσῃ πολλὰ κριτικὰ προβλήματα. Τὴ μελέτη αὐτὴ που δημοσίεψε ἀπὸ δῶ και δῶ χροῖνα, τὰ σπουδαῖα μας περιοδικὰ, θεολογικὰ και λαϊκὰ, δεχτήκανε πολὺ εὐνοϊκὰ.

Ἄν και μερικὰ του σχόλια μπορεί νὰ εἶναι τολμηρὰ και φανταστικὰ, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμβολία πὼς ὁ συγγραφέας, κι ἂν ἀκόμα οἱ θεωρίες του φανοῦν ἀπαράδεχτες, μπόρεσε νὰ φωτίσῃ πολλὰ δύσκολα χωρία που ὡς τώρα οἱ κριτικοὶ τὰ ξαπολούσαν, μὴ βρίσκοντας τρόπο νὰ τὰ ρημνήσουν. Ἐνα δὺο παραδείγματα θὰ δοῦν ἐδῶ με διαφέρο ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας δὲν εἶχανε τὴν εὐτυχία νὰ διαβάσουνε τὸ βιβλίο αὐτό. Εἶναι βέβαιο, ἂν κι ὄχι πολὺ γνωστὸ, πὼς τὸ κείμενο τῆς Νέας Διαθήκης εἶναι τόσο γλασμένο σὲ μερικὰ μέρη, που οἱ δικοὶ μας οἱ μεταφραστές, ἀκόμα κ' ἐκεῖνοι που ἔβγαλαν τὴν Ἐπιθεωρημένη Ἐκδοσὴ (Revised Version) δὲν μπόρεσανε νὰ βγάλουνε νόημα σὲ μερικὰ χωρία. Ἐνα χτυπητὸ παράδειγμα βρίσκεται στὸ Κεφ. Ζ' παραγρ. 3 του κατὰ τὸ Μάρκο Βαγγέλιου: «Οἱ γὰρ Φαρισαῖοι και πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἔδν μὴ πυγμῆ νίφονται κτὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τὴν πρεσβυτέρων». Ἡ Ἐπιθεωρημένη Ἐκδοσὴ ζηγᾶ με τὴ λέξη «diligently = ἐπιμελῶς» τὸ «πυγμῆ». οἱ περισσότεροὶ ἀναγνώστες φυσικὰ παραδέχονται σωστὴ τέτοια μετάφραση, κι ὅμως, ἡ λέξη στὸ πρωτότυπο «πυγμῆ» καθὼς τὸ σημεῖώνει στὸ περιῶριο κ' ἡ Ἐπιθεωρημένη Ἐκδοσὴ σημαίνει ἀμὲ τὴ χούφτα» και, καθὼς παρατηρεῖ ὁ κ. Πάλλης «νὰ πλένη κανεὶς τὰ χεῖρα του με τίς χούφτες σου δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι ἕνας ἀτελίστατος στρόπος πλουσιμάτου, ὅσο κι ἂν προσπαθῆ κανεὶς ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον».

Οἱ μεταφρασταδες μας, μὴ ξέροντας τὰ Νεο-Ἑλληνικά, δὲν μπορούσανε νὰ κάνουνε τέτοιο συλλογισμό και μετάφρασανε με τὴ λέξη «diligently» τὸ

(3) A few Notes on the Gospels according to St. Mark and St. Matthew, based chiefly on Modern Greek by Alex. Pallis 1902.—
*Όλα στὸ The Liverpool Booksellers Co Ltd. 70 Lord St. Liverpool.

«πυγμῆ» χωρὶς κανένα λόγο, καθὼς μπορεί νὰ τὸ βεβαιωθῆ ὁ καθένας κι ἀπὸ τὸ μεγάλο λεξικὸ τῶν Lisle and See. Ὁ κ. Πάλλης προτείνει μιά πολὺ μικρὴ μεταβολὴ στὸ κείμενο και λέει πὼς τὸ «πυγμῆ» πρέπει νὰ διαβαστῇ «πηγῆ» δηλ. με φρέσκο νερὸ ἀπὸ τὸ πηγᾶδι.

Ἄλλο παράδειγμα στὸ ἴδιο κεφάλαιο του κατὰ τὸ Μάρκο Βαγγέλιου (παρ. 19): «καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα». Αὐτὸ ἡ Ἐπιθεωρημένη Ἐκδοσὴ τὸ μεταφραζει: Αὐτὸ, εἶπε, «παστρεύει ὅλα τὰ κρέατα». Ἐδῶ οἱ δικοὶ μας μεταφρασταδες ξηγοῦν τὸ νόημα μπάζοντας στὴ μετάφραση «αὐτὸ, εἶπε» (This He said) που δὲν ὑπάρχει διόλου στὸ πρωτότυπο. Ὁ κ. Πάλλης, ἐπειδὴ ξέρε: τὴ «Νέα Ἑλληνικὴ», ἡ ὁποία συγγενεθεῖ με τὴ γλώσσα τοῦ Βαγγέλιου πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀρχαία, παρατηρεῖ, και μās καταπιθεῖ κάπως, ὅτι ἡ λέξη «βρώματα» πρέπει νὰ μεταφραστῇ «ἀκαθαρσίες» κ' ἡ φράση τότε διαβάζεται: «και παστρεύει κάθε ἀκαθαρσία» κ' ἔτσι φαίνεται λογικὴ συνέπεια τῆς προηγουμένης φράσης. Πολλὰ τέτοια διορθώματα ἔχει τὸ βιβλιαράκι τοῦ κ. Πάλλη· με εἶπαμε ἀρκετὰ για ν' ἀποδείξουμε πὼς ἕνα: Μπαμπανκοῦμπορος τοῦ Λιθερπουλ μπορεί περίφημα νὰ βοηθῆσῃ τοὺς κριτικούς. Κι αὐτὸ μās ξαναφέρει στὴν θεωρία που εἶπαμε τὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ άρθρου, δηλ. πὼς τὸ Λιθερπουλ ἔχει περισσότερους ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους κ' ὅτι πολλοὶ ἀπὸ μās τὸ φαντάζονται.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ «Ἀκρίτα», ἡ δ. Αἰμιλία Κούρτελη, που γράφει και τόσο ἔμορφοις τίτλους, ἔγραψε λίγα λόγια με γνωστικὰ για τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη.

— Καίνο μάλιστα που λέει «πὼς ἔχρησε γρήγορα ἡ βλοχημένη μέρα νὰ δοῦμε τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ κ. Πάλλη νὰ διαβάζεται στὰ σχολεῖα, γιατί τότε μονάχη θὰ μπορούνα νὰ ποῦνε οἱ Ρωμιοὶ, και μόνον τότε, πὼς διάβασον κ' ἐνοιωσαν α' Ὀμηρο», μās γάνηκε ὅν προσητεία, γιατί ὅν προσητεία βγαίνει κι ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς καλῆς κόρης που χεῖ τὸ χάρισμα νὰ ξεχωρίζῃ τὰ καλὰ βιβλία και νὰ ἐκθίσει στὸ χαρτὶ τόσο ἄμορφα τίς σκέψεις της.

— Πὼς ἔχουμε ψεῦτες κριτικούς—μονάχη ψεῦτες— δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ που τὸ πωνάζουμε.

— Νὰ τώρα τελευταία κ' ἕνας κύριος, γράφοντας για τὴν παράστατη τοῦ «Πύροστο», μās βεβαίωσε μ' ὄρκο πὼς πλάι του στὸ θέατρο καθότανε μιά Ἀθηναῖοπούλα—συνώμη, κ. Νέη, που μαγαρίζουμε τίς Ἀθῆνες

— Δὲν ἀκούω τὴ φωνὴ σου...
— Βαρειὰ πέφτεις στὸ πλερὸ μου, τὰ χεῖρα σου εἶναι παγωμένα.
— Ἄνοιξ' τὰ μάτια σου, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, παραμῦθε εἶναι. δὲν εἶναι φόβος... Δὲ νοιώθεις τὰ λουλούδια νὰ μυρίζουνε. δὲν ἀκούς νὰ πουλιὰ νὰ κελαιδοῦνε... Σβῶνει κ' ἡ λύπη καθὼς σβῶνει κ' ἡ χαρὰ... Ὡ! τριαντάφυλλα τοῦ Ἡλιογάβου πληγῆς, μου δίνει ἡ θύμησή σας.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΔΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82
ΑΡΧΙΣΤΑΙ 3—5 Μ.

μάγια τοῦκανε που τᾶξερε, με τοῦ ἀρρώστου ἡ φωνὴ πνιγότανε, μίθρα τόξα τριγύρισαν τὰ μάτια του και στοὺς θρήνους τῆς γολανομάτας δὲν μπόρεσε νὰ ποικιθῇ. Μέρες πολλὲς ἀγκομαχούσε ἐκεῖνος, μέρες πολλὲς τὰ μάτια της κοκκίνιζαν ἀπὸ τὸ κλάμα ἐκεινής.

Ὡτιπου ἕνα χάρμα ἀκούστηκε τῆς κουκουβάγιας ἡ βραχνὴ φωνὴ στὴ στέγη τοῦ καλυσιῶ και τὰ σκυλιὰ μαζεψήκανε στὴν πόρτα οὐρλιάζοντας και ἡ φωνὴ τους σπάραιε τὴν καρδιὰ τῆς ἐρημῆς νεράιδας. Σὰν ἔπαψε τῆς κουκουβάγιας ἡ φωνὴ και τὰ σκυλιὰ σκορπιστήκανε χωρὶς πιά νὰ οὐρλιάζουν, ἡ γαλανομάτα μισόγυμη με ζέπλεγα μαλλιὰ βγήκε στὴν πόρτα. Ὡ! δὲν ἐκλαιγε πιά, τὸ μάτι της εἶτανε σουγλερὸ και κοίταξε στὸ ἄπειρο, τὰ χεῖλια της δὲν φιθύριζαν τίποτις κ' εἶταν ἀκίνητη ὅν ἔγαλαμα. Ὡ! εἶταν τὸ ἄγαλαμα τῆς λύπης.

— Τὰ πόδια μου μινάθησαν, τὰ χεῖρα μου κρυώνουνε... Διὲς πὼς κατεβαίνουν τὴ θεορατὴ σκᾶλα οἱ ἀγγέλοι...

— Κλείσ' τὰ μάτια σου, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, κλείστα... Ὡ! ὁ ἐρχομός τους... Σὰ σβῶσει ἡ χαρὰ, ἐρχεται ἡ λύπη νὰ σβῶσῃ, ἡ λύπη

Και ἡ νεράιδα ἀμύλητη μάζεψε κλωνάρια δάφνης

κ' ἔκανε τὸ φέρετρο... Ὡ θεῖο φέρετρο. Ἐκεῖ ἔβαλε τὸν καλὸ της και τὸνε θρήνησε κι ὁ θρήνος της σκορπίστηκε στὸ ἄπειρο, σκορπίστηκε, σκορπίστηκε. Κ' οἱ νεράιδες οἱ συντρόφισσές της τὸν ἐνοιωσαν και πάψαν τὸ χορὸ τους τὸν τρελλὸ και τοὺς ὄραιοις κύκλους που κᾶναν με τὸ γυμνὸ τους τὸ κορμί και θρήνησαν κι ἄφτις και θρήνησαν τὴ λύπη της κ' εἶταν ὁ θρήνος τους μυριόστομος... Εἶχαν ξεχάσει τὴν κατᾶρα τους.

— Διὲς ἀπὸ τὸ μίθρο τὸ πουλί... στὸν ὄμο μου κάθεται και κᾶτι κελαιδεῖ... Ὡ! τί μονότονη που εἶναι ἡ φωνὴ του.

— Μονότονο εἶναι τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς...

— Οἱ ἀγγέλοι τεράζονται... τί ὄχλοβοή... στ' ἄφτια μου ἔρχονται οἱ φωνές τους.

— Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ κρυσταλλεῖο παλάτι πίσωθὲ τους... Χαρὲς εἶναι ἐκεῖ...

— Τίποτα δὲ βλέπω... τὰ μάτια μου μινάθησαν. ἡ καρδιὰ μου σφίγγει και δὲ νοιώθω τοὺς χτύπους της.

— Ὡ! λύπη που σβῶνει!

— Ὁ ἥλιος βασίλεψε.

— Ποῦν' τὰ λουλούδια;

— Περνοῦμε τὸ ποτάμι... Διὲς, διὲς ἀντίκρι πὼς εἶναι οἱ ἀνθρώποι... σκελετοί, σκελετοί.